

τ' ἄντερά σου Εὐβ. (Στρόπον.) Ἰὸ τὸ μεσημέρ' κ' ὕστερα γκουρλίζ'νε τ' ἄντερά μ' Ἡπ. Γουρλίζ' ἢ κοιλά μ' αὐτόθ. Γκουρλίζοντε τ' ἄντερά του καὶ δὲν ἤξερα τί 'ναι Κυνουρ. Νιάε ποῦρ εἶνι γουρλίζοντα τ' ἄντερά σ' (ἄκου πῶς γουρ-γουρίζουν τ' ἄντερά του) Πραστ. || Φρ. Γουρλίζον τ' ἄντερά του (πεινᾷ, εἶναι πτωχός) Γορτυν. || Αἰνιγμ.: Μούλα φορτωμένη, γουρλίζον τ' ἄντερά της (τό σπῖτι) Μανιάκ. Συνών. γ ο υ ρ γ ο υ ρ ί ζ ω. 3) Δυστροπῶ, μεμψιμοιρῶ, παραπονοῦμαι Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ. Συνών. γ κ ρ ι ν ι ᾶ ζ ω, μ ο υ ρ μ ο υ ρ ί ζ ω. Ἡ σημασι. καὶ Βυζαντ. Προκοπ. Ἀνέκδ. 17 (ἐκδ. Βόννης, 100, 21 - 22): «βασιλεὺς δὲ κλάειν τε καὶ ὀδύρεσθαι τὸν ἀπολωλότα σκηπτόμενος, καθῆστο γρυλλίζων». 4) Ἐμποδίζω τινὰ ἀπὸ τινος πράγματος ἐκ φθόνου ἢ μίσους Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) 5) Ἐφορμῶ μετὰ γρυλλισμῶν Πόντ. (Σταυρ.): Ἐγρύλ' τεν ἀπ'άν' ἔμουν ὁ λύκον (ἐφόρμησεν ἐναντίον μας μετὰ γρυλλισμῶν ὁ λύκος).

γρύλλικος Σῦρ. γρύλλικο Κύπρ. γούρλικος Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. γ ρ ὕ λ λ η ς.

1) Ἐπὶ ὀφθαλμοῦ, ὁ ἔχων τὸν βολβὸν τεταμένον πρὸς τὰ ἔξω Κύπρ. Σκῦρ.: Εἶντα γρύλ-λικ' ἀμ-μάδκια πού 'χει! Κύπρ. 2) Ὁ ἔχων τοὺς βολβοὺς τῶν ὀφθαλμῶν του τεταμένους πρὸς τὰ ἔξω Σῦρ.: Γρύλλικο παιδί.

γρύλλισμα (I) τό, ἀμάρτ. γκούρλισμα Πελοπν. (Τσιτάλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ υ λ λ ί ζ ω (I).

1) Στραγγαλισμός, ἀπαγχονισμός 2) Κατεδάφισις, ἐξαφάνισις: Θέλει γκούρλισμα ὁ ξερότοιχος καὶ ξαναχτίσιμο μὲ λάσπη.

γρύλλισμα (II) τό, ἀμάρτ. γρύλλισμαν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γούρλισμα Ἡπ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γκούρ-λιστα Ἡπ. (Δωδών.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) σγκούρλισμα Μακεδ. (Βόιον Δαμασκην.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ υ λ λ ί ζ ω (II).

1) Ὁ γρυλλισμός τοῦ χοίρου, κυνὸς ἢ λύκου Μακεδ. (Βόιον Δαμασκ.) Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.): Αὐτὸ τοῦ γ' ροῦθ' δὲν παύ' λότιλα τοῦ γκούρλισμα οὐλ' μέρα Αἰτωλ. 2) Ἡ φωνὴ ἄρρενος περιστερᾶς Ἡπ.

γρυλλισμός (I) ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ υ λ λ ί ζ ω (I).

Τὸ ὑπερβολικὸν ἀνοιγμα τῶν ὀφθαλμῶν: Εἶδα γρυλλισμός τῶνε ἐμμαθῶν ἦτον εὐτός!

γρυλλισμός (II) ὁ, Λεξ. Περίδ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ υ λ λ ί ζ ω (II).

Γ ρ ὕ λ λ ι σ μ α (II), τὸ ὅπ. βλ.

γρυλλοκουκιάζω ἀμάρτ. Μετγ. γρυλ-λοκουκ-κιά-σμένος Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ ρ ὕ λ λ ο ς καὶ τοῦ ρ. κ ο υ κ κ ι ᾶ ζ ω.

Ἐπὶ τῶν σιτηρῶν, τῆς ἀμπέλου κ.τ.δ., ὅταν ἀρχίζη νὰ μεστῶνῃ ὁ καρπός: Τὰ κριθάρια εἶν' γρυλ-λοκουκ-κιά-σμένα. Συνών. γ ρ υ λ λ ὶ ὠ ν ω ΑΙΒ.

γρυλλομάτης ἐπίθ. Ζάκ. Ἰκαρ. Κρήτ. Κυκλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν. Φιγάλ.) Σῦρ. — Μ. Στεφανίδ., Ὁρολογ. δημῶδ., 21 γρυλ-λῶ μ-μάτης Κάρπ.

Κῶς Λέρ. Μεγίστ. Ρόδ. γρυλτομ-μάτης Ἀστυπ. γρυλλο-μάτης Κρήτ. (Ἀποκόρ. Σφακ.) γκρυλλομάτης Παξ. ἀγκρυλλομάτης Σάμ. Στερελλ. (Περίστ.) γκρυλλομάτης Ἡπ. Ἰων. (Βουρλ.) γκρυλλομάτης Ἡπ. (Ζαγόρ. Κουκούλ.) γκαρλομάτης Στερελλ. (Αἰτωλ.) γρυλ-λῶ μ-ματος Κύπρ. γλυρομ-μάτης Λειψ. Πάτμ. γρυλλομάτης Κρήτ. Πάρ. Πελοπν. (Ἄρν. Ζελίν.) Χίος γρυλ-λομ-μάτης Σύμ. γουρλομάτης πολλαχ. γουρλομ-μάτης Εὐβ. (Κουρ.) Κάλυμν. γουρλομάτης Δαρδαν. Θράκ. (Πύργ.) Λευκ. Πόντ. (Χαλδ.) Στερελλ. (Ἀντίκ. Δεσφ.) γουρλομάτης Ἡπ. (Κουκούλ. Πλατανούσ.) Θεσσ. (Δομοκ.) Κυδων. Μακεδ. (Δαμασκ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γκουρλομάτης Εὐβ. (Στρόπον. Ψαχν.) γκουρλομάτης Εὐβ. (Στρόπον.) γκουρλο-μάτης Α. Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Εὐβ. (Ἀκρ.) Θεσσ. (Ἀνατ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ. Καρωτ. Σοφίδ.) Μακεδ. (Ἄρν. Βόιον Δεσκάτ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Γραν. Κολάκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γ ρ ὕ λ λ ο ς καὶ μ ᾶ τ ι.

Α) Ἐπιθετικ. 1) Ὁ ἔχων μεγάλους καὶ ἐξωγκωμένους τοὺς βολβοὺς τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ ἐξὼφθαλμος κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἐτσ' γουρλομάτης πού 'ναι, σὲ τ'ράζ' καὶ σκιάζε-σαι Λευκ. Τί γκουρλῶν' ἔτσ' τὰ μάτια; ἢ γιὰ τὰ σὶ ποῦν γκουρλομάτης; Ἡπ. (Ζαγόρ.) Εἶν' ὁμορφους; — Κουλουκίθια: ἕνας γκουρλομάτης Στερελλ. (Γραν.) Πάει καὶ τὰ λοχεύει οὐλα τὰ παιδιὰ τῇ γειτονίᾳ ὁ γουρλομάτης (λοχεύει = ἐνοχλεῖ) Πελοπν. (Γαργαλ.) Γουρλομάτης ἔναι, σκιάζει τὸ βράδυ, ἅμα τότε λέπεις Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Εἶδες τὸ κορίτσ' του τί γκουρλομάτα πού εἶναι; Εὐβ. (Ψαχν.) — Αὐτὴ ἔφερε τὸ γουρλομάτη αὐτὸν πού παίζει πιάνο Δ. Βουτυρ., Ν. Ἔστ. 17 (1935), 469 || Ἄσμ.

Νὰ τὰ ἰδοῦν τὰ παλληκάρια | πῶχουν ἄσκημες γυναῖκες ἄνοστες καὶ γκουρλομάτες

Ἡπ.

Κι ὁ πασᾶς χαμπηλομάτης | κι ὁ Βασίλης γκουρλομάτης Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἡ κομφὴ βδομάδα μπαίνει, | τοῦ Λαζάρου κατεβαίνει, ἔφτασε κ' ἡ γουρλομάτα | μὲ τὰ γουρλωμένα μάτια (κομφὴ βδομάδα = ἡ τοῦ Λαζάρου, γουρλομάτα = ἡ Μεγάλη Ἑβδομάς, διότι ἐκ τῆς αὐστηρᾶς νηστείας γρυλλῶ-νουν τὰ μάτια) Αἰγιν. Συνών. γ α ρ γ α λ ι δ ο μ ᾶ τ η ς, γ α ρ γ α λ ο μ ᾶ τ η ς, γ α ρ δ ι λ ο μ ᾶ τ η ς, γ α ρ ι δ ο μ ᾶ τ η ς, γ ρ ὕ λ λ ο ς 5, γ γ α λ ο ὕ ρ η ς, π ε τ α χ τ ο μ ᾶ τ η ς. 2) Ὁ ἀνοίγων διάπλατα τοὺς ὀφθαλμοὺς λόγῳ ἐρωτικῆς ἐπιθυμίας, ὁ ἐρωτύλος Μακεδ. (Δεσκάτ. κ.ά.): Δὲν ἀφήν' κορεῖσ' γιὰ κορεῖσ' ἡ γκουρλομάτης! Δεσκάτ. 3) Ὁ ἔχων ἀπλανεῖς ὀφθαλμοὺς, ὀκνηρὸς Κύπρ.: Εἶντα γρυλ-λῶ μ-ματος ἔν' ὁ μισταρκός σου! (μισταρκός = ὑπηρέτης).

Β) Ὡς οὐσ. 1) Εἶδος ἰχθύος, ἀνήκον εἰς τὰ λεγόμενα ἀφροφάρα Στερελλ. (Ἀντίκ.) 2) Εἶδος κοσκίνου ἢ σή-τας Θράκ. (Καρωτ.): Μὴ τοῦ γκουρλομάτης κοσ' κνίζουμι φασούλια, καλαμπούκια, ἀρ' βίθια. 3) Θηλ. α) Δαίμων, ἡ ὑποτιθεμένη Γοργώ, ἡ ἀφαιροῦσα τὰ ἐναπομείναντα μετὰ τὰς Ἀπόκρεω ἐδέσματα, διὰ νὰ μὴ καταναλωθοῦν ἀρχο-μένης τῆς Τεσσαρακοστῆς Θήρ. β) Ἡ τουρκικὴ λίρα εἰς τὴν συνθηματικὴν γλῶσσαν τῶν κτιστῶν Θράκ. (Σοφίδ.) γ) Τὸ φυτὸν Χρυσάνθεμον τὸ σιτόφυλλον (Chrysanthemum segetum) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae) Εὐβ. (Κουρ. Ὁρ.) Κάλυμν. Κύθν. — Μ. Στεφανίδ., Ὁρολογ. δημῶδ., 21. Συνών. ἀ γ ρ ι ο μ α ν τ η λ ῖ δ α 2, γ ρ ὕ λ λ ο ς 4, κ ο υ κ ο υ β ᾶ γ ρ ι α, μ α ν τ ε λ ῖ ν α, ν ε ρ ο μ α ν τ η λ ῖ δ α. δ) Τὸ φυτὸν Ἀσπάραγος (Asparagus) τῆς οἰκογ. τῶν τῶν Λειριωδῶν (Liliaceae) Εὐβ. (Πλατανιστ.) ε) Φυτὸν ἀ-

κανθῶδες μικροῦ ὕψους, πιθανῶς τῆς οἰκογ. τῶν Κυναροειδῶν (Cynareae), ζιζάνιον τῶν ἀγρῶν Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. Ψαχν.) Λειψ. Ρόδ.: *Nā pāte nā skalíssete ékeíno tó s'táro'*, γέμισε 'πὸ γκουρλομάτες Ψαχν. Μὴν πᾶς ξ'πόλ'τους, θὰ πατήης κανιὰ γκουρλουμάτα Στρόπον. *Τί τοῦ ἐδίσαις τοῦ ζῶ 'κεῖ; οὐλον γκουρλουμάτις ἔχ', τί θὰ φάη;* Ἀκρ. Συνών. *ἀ γ κ ἄ θ ι, ἀ σ π ρ ἄ γ κ α θ ο. στ)* Τὸ φυτὸν Κιχώριον τὸ ἐντετυμημένον (Cichorium divaricatum) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae), τὸ κοινῶς λεγόμενον *πικραλίδα* Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κουρ. Στρόπον.): *"Αμα ἡ πικραλίδα παλιουρῶς", τὴ λέμε γκουρλουμάτα (ἄμα παλιουρῶς = ὕταν ἐκβλαστήσῃ ἀκανθῶδεις ἐκφύσεις) Στρόπον.*

γρυλλοματιάζω Πάξ. γρυλ-λ^d ομ-ματιάζω Ρόδ. γκουρλοματιάζω Ἡπ. Παξ. γουρλοματιάζω Ἀττικ. Θήρ. Πελοπν. (Κερπιν.) Στερελλ. (Τοπόλ.) γουρλοματιάζω Θήρ. γουρλοματιάζω Εὐβ. (Βρύσ.) γκουρλοματιάζω Ἡπ. (Ραδοβύζ.) γκουρλουματιάζω Θράκ. ἀγουρλουματιάζω Λέσβ. ἀγκουρλουματιάζω Λέσβ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ υ λ λ ο μ ἄ τ η ς.

1) Μὲ ἐνεργ. καὶ παθητ. σημασίαν, μετβ. καὶ ἀμτβ., ἀνοίγω ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς μου (λόγω ζωντῆς ἐπιθυμίας ἢ ἄλλης τινὸς αἰτίας) Ἀττικ. Εὐβ. (Βρύσ.) Θήρ. Θράκ. Παξ. Πελοπν. (Κερπιν.) Ρόδ. Στερελλ. (Τοπόλ.): *Γουρλομάτιασα ἀπ' τὴν πείνα Τοπόλ. Τί τὰ γουρλομάτιασες τὰ σῦκα;* Κερπιν. *Δὲν εἶδες πῶς γουρλομάτιασε ἀπ' τὴν ἀχάμνια;* (= ἰσχνότης) Βρύσ. *Πῆγε καὶ τὸν βρῆκε γουρλοματιασμένο Ἀττικ. Ἀσ'κόνεται καὶ βήεται 'ς τὸ φαῖ ἄνιφτος, γρυλλοματιασμένος Παξ. Τ'λίγιτι οὐ ὄφινος 'ς τοῦ λιμό τ' βασιλόπ'λον, ὥστι νὰ τοῦ πνίξ' κὶ γκουρλουμάτιασι τοῦ βασιλόπ'λον (ἐκ παραμυθ.) Θράκ. Συνών. γ ρ υ λ λ ὶ ω ν. Α 1. 2)* Προσβλέπω τινὰ μετ' ὀργῆς, βλοσυρῶς ἢ ἀπειλητικῶς, ἀγριοκοιτάζω Ἡπ. Λέσβ.: *Τί σ' φταίει καὶ τὸ γρυλλοματιάζεις ἔτσ' τὸ παιδί;* Ἡπ. *Ἀγουρλουμάτιασι καλὰ - καλὰ τοῦ γαβροῦ Λέσβ. Συνών. βλ. εἰς λ. ἀ γ ρ ι ο κ ο ι τ ἄ ζ ω. 3)* Κοιτάζω με ἀδιακρίσιαν Ἡπ. (Ραδοβύζ.) 4) Βασκαίνω Θήρ.

γρυλλοματιάρης ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. γουρλοματιάτικο Πελοπν. (Κερπιν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ ρ υ λ λ ο μ ἄ τ η ς.

Γ ρ υ λ λ ο μ ἄ τ η ς Α 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθα καὶ συνών.

γρυλλομάτιασμα τό, ἀμάρτ. γκουρλουμάτιασμα Ἡπ. Παξ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ ρ υ λ λ ο μ α τ ι ἄ ζ ω.

Τὸ ὑπερβολικὸν ἀνοιγμα τῶν ὀφθαλμῶν, τὸ ἄγριον κοιτάγμα, τὸ ἄγριον βλέμμα.

γρυλλοματούσιος ἐπίθ. ἀμάρτ. γκουρλουματούσιος - κους Θράκ.

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. ἐπίθ. γ ρ υ λ λ ο μ α τ ο ὕ σ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. - ι κ ο ς.

Ὡς οὖς, εἶδος κεντήματος ὕφαντοῦ ἐπὶ τῆς ποδιᾶς τῶν γυναικῶν.

γρύλλος ὁ, πολλαχ. γρύλλος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) γρύλλους βόρ. ἰδιώμ. γρύλ-δο Ἀπουλ. (Στερνατ.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.) γρύλ-δο Ἀπουλ. (Καστριν.) γρύλλης Κύθν. — Μ. Στεφανίδ., Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923), 225 γούρλος Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Θηλ. γρύλλα Ἰων. (Κρήν.) Κύθν. Μεγίστ.

— Μ. Στεφανίδ., Ὁρολογ. δημῶδ., 21 γρύλ-λα Κύπρ. γρούλ-λα Καρ. (Ἀλικαρνασσ.) Κῶς γκέρλα Ἡπ.

Τὸ ἀρχ. οὖς. γ ρ ὕ λ ο ς, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ τὸ Ἑλληνιστ. καὶ Βυζαντ. γ ρ ὕ λ λ ο ς = χοῖρος, ἡχομιμητικῶς ἐκ τῆς φωνῆς γ ρ ὕ. Σχετικῶς μετὰ τὴν σημασιολογικὴν ἐξέλιξιν τοῦ νεοελλην. γρύλλος πβ. τὸ ἰταλ. grillo, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ Λατιν. gryllus (διὰ τὰς σημασίας τοῦ ὅπ. βλ. G. Goetz, Glossar. Latin. εἰς τὴν λ.) Δι' ἄλλην, ἐκτὸς τῆς παραγομένης φωνῆς, ὁμοιότητα τοῦ ἐντόμου (τὸ ὅποιον χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἐξωφθαλμίων) πρὸς τὸν χοῖρον πβ. Μ. Στεφανίδ., Ὁρολογ. δημῶδ., 21.

1) Χοῖρος Κῶς — Λεξ. Μπριγκ. Περίδ.: *Ἐγέν-νησεν ἡ γρούλ-λα μας κὶ ἤκαμεν βένδε γρουλ-λάτσια* Κῶς. *Ἐπὶ τὸ πολ-λύ φαῖ ἐπαθύνεσε σὰν δὴ γρούλ-λα αὐτόθ.* 2) Γένος ὀρθοπτέρων ἐντόμων τῆς οἰκογ. τῶν Γρυλλιδῶν (Gryllidae), ἐκ τῶν ὁποίων τὰ πλέον γνωστὰ εἶδη εἶναι: α) Γρύλλος ὁ οἰκοδίατος (Gryllus domesticus), β) Γρύλλος ὁ ἀγροδίατος (Gryllus campestris) πολλαχ.: *Ἰδῶ 'ς τὰ χουράφια ποῦ 'χ'νι νιρά, εἶνι πολλοὶ γρύλλ' κὶ λαλᾶν τ' νύχτα* Θεσσ. (Καρυά). *Πάνον 'ς τὰ δέντρα ἐτρίλλιζαν οἱ γρύλλοι* Κ. Θεοτόκ., Καρυάβ., 44. || Φρ. *Ἐχει γρύλλους αὐτός ὁ ἄνθρωπος* (= ἔχει ἰδιοτροπίες) Κεφαλλ. || Ποιήμ.

Οἱ γρύλλοι ἐτραγουδοῦσανε μακριά,
κ' ἔσπασε μέσ' 'ς τὰ φυλλώματα ἡ σελήνη

Γ. Τσουκαλ., εἰς Ἀνθολογ. Η. Ἀποστολίδ., 468.

Ὡς καὶ τὰ κυπροκούδοντα κ' οἱ γκιόνηδες κ' οἱ γρύλλοι ἐμέθυσαν ἀπ' τὴ χαρὰ τ' ἀποψινοῦ τ' Ἀπρίλη

Σ. Γρανίτσ., εἰς Ἀνθολογ. Η. Ἀποστολίδ., 58. Ἡ σημ. καὶ εἰς Σομ. Συνών. β ο ρ τ σ ὀ ν ι, τ ρ ι ζ ὀ ν ι, τ σ ι ρ ἰ π ι λ ο ς. β) Εἶδος ἀπτέρου ἀκρίδος Ἀπουλ. (Καστριν. Στερνατ.) Καλαβρ. (Μπόβ. Χωρίο Ροχούδ.): *Οἱ γρύλ-δοι μοῦ φάγαν δὲ σιτάρι* Μπόβ. Συνών. *ἀ γ ρ ι μ ο ὕ τ σ α, ἀ κ ρ ἰ δ α, ἀ τ τ ἔ λ α γ ο ς, κ α ρ κ α λ ἔ τ σ ι.* γ) Μεταφ. ὡς ἐπίθ., ὁ ἔχων χοντρές θηλές μαστῶν Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.): *Αἶγα γρύλ-δο εἶναι ἡ αἶγα μετὰ βυζ-ζία χρονδὰ* (γίδα γρύλλος εἶναι ἡ γίδα μετὰ χοντρές θηλές μαστῶν). 3) Ὁ καθ' ὑπερβολὴν ἀνοικτὸς ὀφθαλμὸς Κρήτ. (Σφακ.) Κύθηρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Εἶδα μοῦ δείχνεις τσί γρύλλους σου;* Σφακ. *Αὐτὸς ἔχει κάτι γρύλλους, ποῦ δὲ σοῦ κάνει καλὸ νὰ τοὺς γλέπης* Κύθηρ. β) Τὸ ὑπερβολικὸν ἀνοιγμα τῶν ὀφθαλμῶν Ἡπ. γ) Μεταφ., ἐλαιώδης σταγὼν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας ὕδατος, πιθαν. κατὰ παρομοίωσιν πρὸς καθ' ὑπερβολὴν ἀνοικτὸν ὀφθαλμὸν Μ. Στεφανίδ., Ὁρολογ. δημῶδ., ἐνθ' ἄν. 4) Συνήθως κατὰ θηλ., τὸ φυτὸν Χρυσάνθεμον τὸ σιτόφυλλον (Crysanthemum segetum) τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae), τὸ ὅποιον φροντίζουν νὰ προσθέτουν αἱ γυναῖκες εἰς τὸν ἀνθινὸν στέφανον τῆς Πρωτομαγιάς Ἰων. (Κρήν.) Κάμπ. Κύθν. — Μ. Στεφανίδ., Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923), 225: *Οἱ γυναῖκες μαζί μετὰ τὰ ἄλλα χορτάρια βάνουνε 'ς τὸ «μάη» καὶ γρύλλα γιὰ νὰ γρυλλώνουν* (δηλ. νὰ μὴ νυστάζουν, νὰ εἶναι ἐργατικά κατὰ τὸν Μάιον) Κρήν. *Ὅπως φορεῖ τὴ γρύλλα, τὸν ἀγαπᾶνε οἱ γυναῖκες* Κύθν. Συνών. γ ρ υ λ λ ο μ ἄ τ η ς Β 3 γ, μ α ν τ ε λ ἰ ν α. 5) Ὡς ἐπίθ., γ ρ υ λ λ ο μ ἄ τ η ς 1, τὸ ὅπ. βλ., Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κάμπ.

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπών. ὑπὸ τὸν τύπ. Γρύλλος Ἀθῆν. Εὐβ. (Χαλκ.) Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Στερελλ. (Ἀφίδν.) κ.ά. καὶ ὡς παρων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γούρλος Πελοπν. (Λαγκαδ.)

γρυλλοτηρῶ ἀμάρτ. γουρλοτηρῶ Πελοπν. (Μανιάκ.)

Ἐκ τοῦ οὖς. γ ρ ὕ λ λ ο ς καὶ τοῦ ρ. τ η ρ ὦ.

